Ч. 141. Субота 6 липня (23 червня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати послів і палати панів. — Урядница комісия.

На засіданю в середу палата послів приняла буджетову провізорию в III. читаню, а відтак приступила до загальної розправи над обома предложенями про войскове карне поступоване.

Нараду почав п. Ісопескул-Ґрекул.

По нім промовляв звітник меншости п. Ліберман, витаючи предложене як дійстний поступ. Бесідник домагав ся, щоби войскове карне судівництво було в часі мира зовсім усунене.

Відтак промовляли посли Л. Вінтер і Офнер.

Мінїстер судівництва Гохенбурґер в довшій промові, принятій оплесками, збивав заміти опозицийних послів і просив о відкинене внесків меншости, а приняте правительственного предложеня.

П. Олесницкий зазначив, що правительственний начерк мимо численних хиб означає поступ і числить ся з новочасними вимогами карного поступованя.

Бесідник замічає, що члени судів мають підлягати командантам дивизий і бриґад, котрі проводять розправам. Серед таких обставин не можна говорити про незавиcимість судиів. Було би о много практичнійше, коли би утворено независимий судейский стан, корпус войскових судиів. Також приписи що до оборони є в многих випадках ілюзоричні. Постанови про явність містять тілько виїмків, що можна навіть побоювати ся, що ті виїмки не стануть правилом.

Що до мови Русини стоять на становищи основних законів і тому уважають постанови начерка закона за недостаточні і суперечні з постановами державних основних законів. Бесідник висказує надію, що небавом лучить ся нагода зреформувати сей закон і усунути недостачі.

Відтак др. Олесницкий полемізував з огдашними виводами дра Лея.

По промові пп. Штарка, Шахерля і Мільверта замкнено розправу і вибрано головних бесідників.

Головний бесідник „за" п. Штайнгавс висказав жаль, що з огляду на короткий час, який лишає ся до розправи і з огляду на звязь австрийского начерку з принятим вже на Угорщині законом, не можна предложеного начерку піддати широкій критиці. Мимо того бесідник стверджує, що сей начерк є великим поступом бо полягає на основах новочасної правничої науки.

По промові головного бесідника „против" п. Редліха і референта Ісопескула принято закон про карне поступоване для армії і краєвої оборони з відкиненем всіх поправок і внесків меншости, вкінци принято закон і в третім читаню разом з внесеними резолюциями.

Приступлено до розправи над наглим внесенем в справі заряджень в хосен околиць, в яких управляють винну лозу, а діткнених живловими нещастями.

Вчера по полудни ведено в палаті панів дискусию над буджетовою провізорию.

Радник двору Ґаль жалував ся, що справа італїяньского університету не полагоджена.

Др. Вукович вказував, що конче треба скріпити войскову маринарку. Відтак домагав ся економічних реформ в Дальматиї; щоби Австрия признала студиї в загребскім університеті і т. д. Вкінци обговорював широко відносини в Хорватиї.

ІДИЛЯ.

(З анґлїйского — І. Макларена).

(Дальше).

Дремст зробив рух, якби признавав, що в тім було дещо правди, але все мовчав.

Мек Мор запримітив, що відчуває, як тяжко Дремстови говорити о таких річах і що на єго місци був би так само зворушений. Радив єму, щоби не силував ся і звертаючи розмову, почав оповідати про случай, який мав спільний їх знакомий, котрий влетів в рів повний снігу, коли нараз Дремст перервав єму:

— На всякий случай мушу говорити! — закликав. — Вже більше як трийцять літ ношу мою тайну в глубині серця. Я носив би єї аж до кінця житя, колиб мені не ходило о усправедливлене ся з закидів, котрих не можу знести, щоби довше тяжили на мені. Не можу погодити ся з тою думкою, що якби котрий з нас тепер умер, не був би я очищений в твоїх очах.

— Очищений? — перервав доктор, дивлячи ся з найбільшим здивованем на приятеля.

— Так! так! очищений. Може бути, що богато людий не хотїло би сему повірити, але мені ходить о мою добру славу; се одинока річ, котра мені дорога, мені, що не маю анї жінки анї дітий. Слухай! — Припустім, що якийсь чоловік прийшов би в Муізбон засягнути відомости о мені, у котрого з наших сусідів, скажи, щоби єму відповіли?

І Дремст звернув ся нараз лицем до Мек Мора, котрий сув дуже збентежений питанем.

— Нема в цілім Дрюмач анї одного чоловіка, котрий би собі позволив в чім небудь тебе обмовляти; ти не дав нікому з нас жадної нагоди до сего, знаєш о тім так само добре, як і я; длячого отже питаєш ся?

Дремст не відповів, чекаючи, що скаже доктор дальше.

— Може... може, хиба... сказали би... що ти трохи... трохи... — Перервав, а потім — Але що тебе можуть обходити сплетнї ярмаркові? Треба деколи посьміяти ся, чи не так?

— Кажеш, що можна би мене оскаржити, що я є трохи... трохи... Щож такого, Віляме?

Доктор побачив, що не пора мовчати.

— А іменно, що? Може бути, що сказали би за твоїми плечима — о! богато осіб сказало би тобі се в очи і зовсім не зі злої волї — отже сказали би, що... ти знаєш добре! — що деколи буваєш трохи осторожний... трохи... під взглядом гроший. Але нічого більше анї гіршого, сего можеш бути певний, так як мене тут видиш перед собою.

— Нічого гіршого, кажеш? — вимовив Дремст з жалем. — А ти думаєш, що се не велика річ? Осторожний! Слухай, ти чесний чоловік Вілям, але менї здає ся, що „скупар" було би відповіднійше, як осторожний. Як маю що продати або купити, торгую по сотикови, а як можу се учинити, впевняю тебе, що уникаю видати кождий гріш з кишенї. Ах, нераз вже купили собі з мене, коли я вертав з торгу зелїзницею, розказуючи заходи, яких уживаю з моїми купцями; се не перешкаджає, що не оден з них міг би бути дуже вдоволений, як би умів так робити як я.

Мек Мор не переривав, знаючи, що найлїпше буде, коли дасть єму тепер добре виговорити ся.

— Так! — тягнув дальше. — Приглянь ся кождому з них з осібна: такий Бірибрай, котрий менше занимає ся квестиєю грошевою, як своїми засадами, такий старий Домсіє, котрий послїдний свій гріш готов видати на оплачене школи для хлопця, котрогось зі своїх сусідів, а Нестор? Чиж не волїв би умерти нїж кому вробити шкоду або кривду? І скажи сам, що ті всі люди думають о мені? А Марґет Чу, як скаже про мене?

Голос Дремста був такий сумний, що Мек Мока глубоко зворушив.

— Но, но, не треба так казати, Дрем. Чи думаєш, що се приємно слухати таких річий? А зрештою, всьо то остаточно дурниця! Чи раз дістав Домсіє від тебе гроші на діти, що ходять до школи? Успокій ся, я знаю всьо. Чи може не ти тілько разів заплатив за Ґордія Чу? Що? Чи не ти, за власні гроші спровадив лїкаря, котрий уратував житє Анні Мічель. Що?

— Ти сам був вмішаний в єго справу і перепроваджував єї... Але знаєш, се мене майже нічо не коштувало, а то що, я дав старому Домсієви, не варто про се говорити. Нї, Віляме, нї! Ніякі твої впевнювання на нічо не здадуть ся і не доказуй мені, що не так є, як думаю. Знаю добре твоє серце: все стоїмо по стороні твоїх приятелів, чи они добрі чи злі. Але скажу тобі, як справи стоять, аби раз на все виснити туюу справу і не вертати до сего біль-

Радник двору проф. др. Іван Горбачевский обговорював дуже просторо справу українського університету у Львові і приводив законні постанови, які істнують для основаня сего університету у Львові. Теперішний стан в львівскім університеті такий, що дальша спільна наука Українців і Поляків в нім не можлива. Тож в сім случаю нема иншого виходу, як лише зробити так, як свого часу стало ся в Празї, а саме — поділити теперішний університет у Львові, взглядно оснувати український університет.

Не ходить тут о креоване нової інституциї, тілько о переведене в житє істнуючого від 1871 р. законного стану. Нема рациї говорити, немов би осідок українського університету мав бути означений аж шляхом закона. Коли би призначено осідок деинде, а не у Львові, то відобрано би єму змогу істнованя, бо лише про Львів як огнище української культури можна тут говорити. Також нема жадної рациї глядати якої небудь звязи між обструкциєю в галицкім соймі та українским університетом. Бесідник сподіває ся, що так як в Чехії найде ся і в Галичині ангел мира, який із зелїзною консеквенциєю, енерґією, посьвятою, при повній обєктивности доведе до успіху великий твір мира. До бажаня, щоби великий твір мира в Чехії покінчив ся як найскорше з повним успіхом, додає щоби так само твір мира скінчив ся і в Галичині. Розвязка справи українського університету у Львові була би в сім творі мира поважним етапом.

Ґр. Пініньский жалував ся на кількадневний стан „ex lex“ і на те, що палата послів полагодила скоро войскове предложене аж під загрозою § 14. зі сторони правительства. Міністрови внутрішних справ докоряє, що втягнув корону в політичні справи в такий спосіб, який впроваджує деякі сумніви. Радить, щоби на будуче не користувано ся такими способами.

Опісля полемізував з промовою др. Горбачевского, заявляючи, що не може поділяти єго становища що-до історичного розвитку і теперішного стану справи українського університету. Львівский університет правно є польским університетом, на якім знаходить ся кілька українських катедр. Кількома цїсарскими постановами признано польску мову урядовою в тім університеті. Утраквістичним університетом не є анї не був. Коли має бути оснований український університет, то се не може послїдувати дорогою поділу, тож і креоване сего університету як нового і єго осідок мусить означити закон.

Коли др. Горбачевский сподіває ся, що по основаню українського університету у Львові наступить успокоєня, то бесідник не поділяє того оптимізму. Що університет може добре функціонувати і в малім місті, видко в німецкій державі. Цілу ту справу можна залагодити лише як увзгляднене культурних потреб, але не зі становища розворушених політичних почувань. Безоглядна обструкция в соймі не може бути рішаючою. Треба раз на все зірвати з вимушенем зі сторони меньшости. Вкінци критикував бесідник фінансову політику палати послів.

Потім ухвалила палата буджетову провізорию в другім і третім читаню, а по короткій дискусиї принято також закон про войскову процедуру.

Урядничча комісия приняла внесок пп. Гофмана, Вабера і Буржіваля, щоби управильнене відносин платні і авансу державних урядників і слуг війшло в житє сейчас, а принайменше, щоби дотична постанова ділала взад від 1. липня. 19 голосами против 7 принято внесок п. Ґлеклє в справі висказаня правительству нагани з причини обстоюваня при iunctim праґматики з фінансовим пляном, підчас коли кошти войскової реформи мають бути покриті з біжучих доходів. Принято відтак внесок п. Буржіваля, щоби аж до переведеня поправи платні признано урядникам і службі підмоги аналоґічно як в грудни м. р.

Дальше принято внесок п. Калини, що видатки на праґматику мають бути покриті з біжучих доходів. Відтак приняла комісия внесок в справі управильненя службових відносин, платні і авансу веркмайстрів, дозорців і аспірантів в тютюневім заряді.

Новинки.

Львів, 5 липня 1912.

— Іменованя. П. Міністер скарбу надав концепістови прокураториї скарбу дрови Евг. Дзюржиньскому провізорично посаду концепіста прокураториї скарбу.

— Дрібні вісти. Летник ґр. Сціпіо, який літав у Львові дня 29 і 30 червня, заповів на 7 с. м. свій виступ в Дрогобичи. — При ул. Підзамче у Львові відобрала собі житє оногди 16-літна Каз. Шиманьска, дочка судового офіціянта. Причиною самоубийства була туга за материю, яка недавно померла. — Передвчера в полудне кинула ся у Львові при ул. Сінявскій з ґанку II поверха на подвіре Каролина Млинарска і дуже тяжко потовкла ся. Причиною самоубийчого замаху мала бути нещастна любов. — В ночи з середи на четвер зловила поліция в одним із підльвівских шинків небезпечного опришка Володисл. Шалайдевича, котрий утік був перед кількома тиждfestival днями за арештів повітового суду в Щирци. В товаристві Шалайдевича було пятьох инших вломників, котрих також віддано до арешту. — Оногди в ночи настала нараз в цілій Швайцариї нагле обниженє теплоти, а на висших горах упав обильний снїг, по чім прийшов сильний мороз з північно-західним вітром.

— Смерть від грому. Дня 28 червня около

ше. Не страх перед тим, що скажуть про мене люди з долини наклонює мене до говореня того всього. Певно, що я волів би, аби мали добру опінію о моім характері і в сути річи я не є тим, за кого мене мають. Але не можу піти їм всім сказати факти, які суть головною причиною всього. Мушу умерти так, як я жив, а они не довідають ся нїчого. Що мене найбільше болить, що дві особи, котрі найбільше люблю, мають причину думати, що я є скупар. Одна з них ніколи не довідає ся, що помиляла ся, що до суду про мене, але очищу ся в опінії перед другою особою. Яка може бути причина, скажи мені Віламс, що через тілько літ я ощаджував і ховав гроші?

— Ти не сказав мені ніколи єї назвиска, але можу догадати ся, хто є причиною; нема такої як она на цілій нашій долині.

— Нема! Справді! А для мене знаєш, нема подібної в цілій нашій Шкоциї. В моїх очах була она все і буде, доки смерть не замкне тих очий — найсолодша, найлюбійша а заразом найчестнійша з усіх женщин... Ти не знав Марґет в розцьвіті єї краси; пригадую собі, що в тім часї ти був в Единбурзї і учив ся медицини. Я вже покинув школу, коли она вступила до неї а пізнав я єї аж тоді, коли разом з материю замешкала в одним нашім фільварку. Від тої хвилї мала ціле моє серце. Не лише єї гарне лице, єї лагідні рухи полонили мене.

Віламс се душа — душа єї — се доброта єї повага — сердечність, котра сьвітила ся в глубині єї сірих очий.

Ні один мужчина не посьмів би в єї присутности сказати гидке слово; нікому не прийшло би щось подібного на думку, побачивши єї. Слухай, досить було слухати єї, як говорила а навіть сісти коло неї, як працювала, а чоловік ставав ліпший. Ледви кілька слів я переміняв з нею через три роки, котрі пережила між нами, а ніколи я не дав їй до пізнаня, що люблю єї. Я мав надію, що надійде день, в котрім зможу єї позискати собі і я був щасливий лише тим, що була так близько. Ах! ті три роки! Правда, що не було мені приємно згадувати пізнійше ті три роки, але, мій старий, не жаль мені сего! Ох, так! Не жаль мені зовсім, бо се одинокий час, який я пережив коло неї.

Може се тебе нудить Віламс, що оповідаю подробиці, котрі не можуть бути цікавими тобі? — сказав Дремст, але глянувши на доктора говорив дальше. — Отже добре. Оповім тобі все... А потім не вимовлю при тобі вже ніколи єї імени. Ти одинока людина яка чула з моїх уст слово „Марґет“ висказане таким голосом. Отже в тім часї мого житя, Віламс, я був молодий. Насували ся мені деколи дивні думки, від котрих підскакувало серце в груди і бурило кров і она плила скорше від води Тохти в часї повени. В осени, коли я збирав кукурудзу а Марґет за мною вязала золотисте бадиля, я говорив собі: „так буду працювати і бороти ся ціле житє для неї“. А коли я молотив в стодолі а она подавала мені бадиля я думав: „так принесе она всї розкоші житя в мій дім!“

— Хочеш знати, що я на се думаю? — сказав доктор сумно. — Отже думаю, що ти мусів пережити терпіня любови. Ти дав мені колись до зрозуміня.

— То правда, Віламс і скажу тобі зараз більше, але говори дальше.

— Я думав собі, що ти збираєш гроші ощаджуєш не задля скупарства, знаю о тім — але щоби розірвати ся і забути о своїм смутку.

— Дякую тобі Віламс! Дякую за ті слова! Але ти милиш ся, не се було причиною, що я жив ціле житє гірше, як простий зарібник. Крім того, що варта мій фільварок, не маю нині навіть десять тисяч франків, так як видиш мене. Я заробляв і ощаджував для кого иншого і віддавав так, як нагромаджував.

Дремст встав з блискучими очима:

— Любов мене прибила, любов зробила з мене купця, научила мене хитрости; любов була причиною, що я жив як бідак, як скупар, як найгірший скупар, до сего степеня, що моя захланність виставляла мене на посьміховиско на торзї і в церкві. Так, любов казала мені так жити і робити, любов також дала мені силу знести то все що говорили і думали о мені і видиш я зробив би, зніс би десять рази тілько для тої... для тої, котру люблю!... Ти знаєш хто она є, Віламс?

— Раз оден лучило ся — говорив дальше Дремст — що рука єї доторкнула ся моєї... Знаєш! до нинішного дня наче бачу незабудьку, котра потонула в колосю вівса... і тоді одинокий раз мав я єї руку в моїй долони... Я взяв той цьвіток і маю єго до нині у себе. Є малий мур при дорозї в долину, малий, низький мур, в тіни корчів букшпанових; там стрінув я раз єї літного вечера, як почала на поли жовкнути кукурудза, там сказала мені, що обі з материю покидають дім. Лице єї мало вигляд, якого ще до тепер ніколи не видів у неї, коли сказала мені, що віддає ся за Гу!

— Бідний хлопець! — сказав доктор — Бідний! Ти таку надію покладав на неї! І ти їй нічого не сказав, Дрем?

— Ні, нічо! Се було би за пізно, могло справити їй прикрість. Гу знав єї від дитиньства. Я чув, як говорено, що як єї отець показав ся нездібним до праці, він був дуже добрий для неї, для матери і в сей спосіб... позискав серце Марґет. Я не міг силувати єї, аби не дотримувала слова, бо я не той, за котрого мене мають! Сего вечера, о котрім говорю я бачив, як заходило сонце і чув, як на моє серце заходить ніч, що на все з мого житя зникає для мене сьвітло сонця.

(Дальше буде).

5 години в полудня ударив грім в дім Івана Мигаля в Гатовичах, сокальского повіта, влетів комином до хати і убив муляря з Ваража, який саме занятий був при будові кухні. Крім того поразив властителя дому і двох теслів.

— Дитина загризена свинею. В Пчівах, жидачівского повіта, загризла свиня дня 28 с. м. 12 тижневу Анну, доньку тамошних селян Гриня і Катерини Татаринів, полишену ними дома під опікою 12-літного хлопця.

— Осторожно з оружием. Онгди відбула ся в львівскім суді розправа против Савицкого, ученика V гім. кляси, який через неосторожність убив свого товариша Пеньонжка. Оба они бавили ся на цитаделї бровнінгом, який вистрілив несподівано і влучив Пеньонжка в праву скрань. Суд засудив Савицкого на 10 К кари за недозволене ношене оружя.

— Загадочний замах на ювілера в Кракові. В неділю о год. 6 рано напав на золотника Вол. Войцеховского в склепі при ул. Шевскій якийсь незнакомий мужчина. Нападений золотник пробував боронити ся і добув вже револьвера, але напастник вибив єму револьвер з рук і ударив так сильно в голову, що сей упав без сьвідомости. Відтак заткав єму уста, а перешукавши єму кишені, забрав 1 900 К готівкою. По год. 7 прийшов до склепу син золотника Ст. В. і заставши батька непритомного, візвав на поміч полїцию і ратункове поготівле. По відзисканю сьвідомости оповів золотник цїлу подію. Каса вертгаймівска була ненарушена.

— Головний Видїл Україньского Товариства Педаґоґічного у Львові розписує отсим конкурс на принятє питомців до бурси ім. кардинала Сембратовича на рік шкільний 1912/13. Приняті будуть в першій мірі ученики ґімназиї, виключно пильні і добрі, першеньство мають відзначаючі. Видїл прийме також учеників, що мають здавати до I. кляси ґімназияльної. Услів принятя: 1. Батько (опікун) питомця мусить бути членом укр. педаґоґ. Товариства. 2. Кождий питомець мусить бути вповні здоровий, що ствердять лїкарскі оглядини з початком шкільного року. 3) Батько (опікун) петента мусить точно платити визначену єму оплату місячними ратами з гори найменше по 34 К місячно. Зі знижки можуть користати виїмково тільки відзначаючі а убогі ученики. 4. Кождий питомець зложить при вступі до бурси вписове в сумі 12 К. 5. Кождий питомець мусить мати: 8 пар біля, 4 простирала на сінник, 4 під ковдру, 4 пошевки, 12 хусточок, 6 пар шкарпеток, 4 ручники, сінник (1·80 м. довгий, 0·80 широкий), подушку, ковдру, коц до накриваня, 2 мундурки, плащ і 2 пари обуви. Зужиті протягом року річи мусить питомець доповняти. Кожда штука біля має бути позначена початковими буквами назвиска, а відтак числом, визначеним Управою Бурси. При вступі мусить питомець виказати ся вимаганою скількостию біля, в противнім разї може наразити ся на неприняте в послїдній хвили. 6. Питомцям не вільно мати поза Бурсою ніякого занятя, у виїмкових тільки случаях лекциї за дозволом Управи.

До подання о принятє треба долучити: а) Шкільне сьвідоцтво з послїдного півроку. б) Заяву батька (опікуна), в якій зобовяже ся він платити точно що місяця визначену єму квоту за поміщене сина; в) евентуально сьвідоцтво убожества. Подання, заосмотрені марками У. П. Т. на 50 сот. і почтовими марками на відповідь, належить слати на адресу: „Головний Видїл Укр. Педаґ. Товариства у Львові, Мохнацкого 12“ найдальше до 30 липня с. р. Всї бувші питомцї мають також внести подане. До Бурси можуть зголосити ся питомцї тільки з родичами або опікунами. — *Від Видїлу Укр. Педаґоґ. Товариства у Львові.*

— Плеканє народних пісень державою. У міністра фінансів Залеского явила ся делеґация міністерского видїлу для плеканя народних пісень в Австриї. В склад делеґациї входили державний радник Поммер, проф. др. Мух та др. Мілян Решета а єї провадили посли: Гофман, Вастіян і Окуневский. Они зажадали признаня значнїйшої суми на видаванє збірників народних пісень, з яких деякі вже видруковані, а тепер вже є в друку стирийскі мельодиї до танців. Також пішла праця вперед і над ческими народними піснями в Моравії. На сей рік зажадала музична академія 50.000 корон, та єї признано лише 10.000 кор., а се може спричинити спинене так гарно започаткованої роботи. Міністер Залеский вказав на те, що він сам, будучи внуком одного з перших славяньских збирачів народних пісень кладе велику вагу на сю працю, однак не може богато причинити ся до сеї працї з огляду на тяжкі фінансові предложеня. Вкінци запевнив, що зробить все, що в єго силах.

— Дорогий скарб. Варшавскі часописи оповідають про таку історию: До купців в Ломжи Гемії і Авраама Вишоватих зголосив ся Константин Ниткевич, селянин з поблизького села і показавши їм два кружки, покриті землею, чорні, спитав, чи мають они яку вартість. Жиди, обмивши глину і обчистивши кружки, пересьвідчили ся, що то золоті пятирублївки. Коли отже селянин сказав їм, що єго сусід, Рожаньский, найшов скарб і накопав два мішки таких кружків, заявили єму жиди, що можуть їх купити, але не дорого. І справді вечером як жиди так і селяни з'їхали ся в лїсї під селом Крамків, при чім селяни привезли з собою „скарб“ в двох міхах. Велич „скарбу“ так заслїпила жидів, що по короткім торзї заплатили селянам 1000 рублів. Селяни сейчас перекинули міхи на жидівский віз і від'їхали, додаючи на прощане: „А не говоріть, від кого куплене, то ще вам продамо“. Але до того вже не дійшло, бо у великаньских міхах були замість скарбу лиш старі ґузики, відломки залїза і таке инше дранте.

Телеґрами.

Відень 5 липня. „Wiener Ztg.“ оголошує санкцию буджетової провізориї.

Відень 5 липня. На вчерашних конференциях угодових ческо-німецких виринули трудности, які роблять неможливим переведене угоди в сїм тиждни. Нинї дальші переговори у Відни, а слїдуючого тиждня в Празї. Мимо нових трудностий оцїнюють переговори загально як дуже користні. Сесия ческого сойму розпічне ся імовірно 15 с. м.

Лібава 5 липня. Вчера о годинї 10 рано з'їхали ся на мори коло Лібави цар Николай і цїсар Вільгельм. Привитанє обох володарів було дуже сердечне.

Константинополь 5 липня. Невдоволенє в офіцирских кругах збільшає ся. Вчера прибула депутация з Трапезунта і Ерзерума і зажадала димісиї кабінету. Вчера відкрито заговір, який мав на цїли вимордоване молодотурецкого комітету. Кажуть, що арештовано многих високих урядників.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед недїлею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в недїлю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в недїлї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по недїли і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в недїлї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відвічає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Черніввцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнїйшім дневнім курсі, не числячи нїякої провізиї.

Біржові замовленя

виконує ся під найкористнїйшими условиями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цїнні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

числа льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цїнні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити
(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депонент одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно а дискретно може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі заряджена.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.